

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a JUDr. Petra Příhody, v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, čj. 6 Ca 247/2008 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal vydání rozhodnutí, kterým by městský soud uložil žalovanému povinnost pokračovat v řízení ve věci čj. IN-90/11-P-2008 ze dne 28. 3. 2008. Městský soud žalobu usnesením ze dne 30. 1. 2009, čj. 6 Ca 247/2008 - 35, odmítl.

Žalobce podle městského soudu „*přes podrobné a určité poučení soudem...žalobu nedoplnil tak, aby obsahovala návrh výroku rozsudku, který by odpovídal tomu, jakým způsobem může soud v řízení o shora uvedené žalobě rozhodnout*“. Městský soud konstatoval, že splnil svou poučovací povinnost o procesních právech a bylo by v rozporu se zásadou rovnosti, aby žalobci poskytl další poučení o jeho právech a povinnostech v řízení před soudem.

II.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení městského soudu kasační stížností. Stížní námitky nepodřadil žádnému z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., ale z obsahu kasační

stížnosti je zřejmé, že tak činí z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel namítl, že usnesení městského soudu ze dne 29. 5. 2009, čj. 6 Ca 247/2008 - 57, kterým byl vyzván k doplnění kasační stížnosti, je nicotné pro rozpor s článkem 96 odst. 1 Ústavy. Svůj závěr opřel o názor, že v řízení o kasační stížnosti může ukládat povinnosti účastníkům pouze Nejvyšší správní soud.

Dále stěžovatel tvrdil nicotnost napadeného usnesení městského soudu s tím, že se žalobou nedomáhal ochrany před nečinností žalovaného. Podáním ze dne 18. 12. 2008 stěžovatel trval na nařízení jednání v předmětné věci a navrhl přerušení řízení do rozhodnutí ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 6 Ca 246/2008, která souvisí s předmětnou věcí. Městský soud se v napadeném usnesení s žádostí o nařízení jednání a s návrhem na přerušení řízení nijak nevypořádal. Stěžovatel zdůraznil, že z předmětného podání nijak nevyplývá, že by se domáhal ochrany před nečinností žalovaného.

Městský soud podle stěžovatele také řádně nesplnil poučovací povinnost. Jeho postup je podle stěžovatele v rozporu s principem rovnosti, protože soud „jako žalovaný ukládá žalobci povinnost“. Městský soud napadeným usnesením „sleduje jiný cíl, než který tvrdí“, totiž poškodit stěžovatele v jeho právech.

III.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Tvrdil-li stěžovatel, že v rámci řízení o kasační stížnosti může ukládat povinnosti účastníkům řízení pouze Nejvyšší správní soud, není námitka důvodná. Z § 108 odst. 1 s. ř. s. plyne, že „(m)á-li kasační stížnost vady, avšak není zjevně opožděná nebo podaná tím, kdo k jejímu podání zjevně není oprávněn, postará se předseda senátu o jejich odstranění“. Krajský soud je tedy v řízení o kasační stížnosti ze zákona povinen postarat se o odstraňování vad kasační stížnosti. Kasační stížnost v posuzované věci neobsahovala konkrétní důvody, pro které mělo být napadené usnesení městského soudu nezákonné. Městský soud byl proto povinen vyzvat stěžovatele k doplnění kasační stížnosti.

Dále stěžovatel namítl, že se žalobou nedomáhal ochrany před nečinností žalovaného.

Ze spisu vyplynulo, že městský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 7. 10. 2008, čj. 6 Ca 247/2008 - 26, aby ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení usnesení doplnil žalobu tak, že zformuluje návrh výroku rozsudku, aby z něj bylo patrné, zda se domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu, nebo zda se jedná o žalobu na ochranu proti

nečinnosti správního orgánu. Zároveň jej konkrétně poučil, jakým způsobem má opravu provést a jaké následky jsou spojeny s případným nesplněním uložené povinnosti. Stěžovatel, jemuž bylo usnesení uloženo na poště dne 7. 11. 2008, zásilku osobně převzal dne 22. 11. 2008. Podáním ze dne 18. 12. 2008, odeslaným téhož dne prostřednictvím držitele poštovní licence a doručeným městskému soudu dne 22. 12. 2008, pak sdělil, že v předmětné věci požaduje nařízení jednání a že navrhuje přerušení řízení o žalobě do rozhodnutí ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 6 Ca 246/2008, která s posuzovanou věcí souvisí. Městský soud poté vydal usnesení, napadené touto kasační stížností.

Není pochyb, že podáním ze dne 18. 12. 2008 stěžovatel nedoplnil žalobu způsobem požadovaným ve výzvě (usnesení) k odstranění vad žaloby. Omezil se na návrh na přerušení řízení a rozhodnutí věci u jednání, ale neformuloval žalobní petit, jak jej městský soud vyzval. Ve stanovené lhůtě tedy neodstranil vady žaloby, které bránily jejímu věcnému projednání. Městský soud proto správně a v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl žalobu.

Vyvodil-li městský soud z podání ze dne 18. 12. 2008, s ohledem na předmět řízení ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 6 Ca 246/2008, že se stěžovatel v posuzované věci domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, nelze jeho závěr považovat za nesprávný. Pokud se stěžovatel domáhal žalobou jiné ochrany, měl v rámci doplnění podání takové skutečnosti uvést. Stěžovatel tak přes výzvu městského soudu neučinil.

Pro úplnost lze doplnit, že s ohledem na způsob vyřízení věci, kdy nebyly dány podmínky k věcnému projednání žaloby, městský soud nebyl povinen zabývat se žádostí o nařízení jednání nebo návrhem na přerušení řízení.

Konečně stěžovatel namítl, že městský soud nesplnil řádně poučovací povinnost a v rozporu s principem rovnosti ukládal stěžovateli povinnosti. Městský soud tím podle stěžovatele „*sleduje jiný cíl, než který tvrdí*“, totiž poškodit stěžovatele v jeho právech.

Ani tato námitka nebyla důvodná a postup městského soudu byl s ohledem na shora uvedené plně v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. Městský soud nejen vyzval stěžovatele k doplnění žaloby, ale také jej poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Stěžovatel nedoplnil žalobu způsobem uvedeným v usnesení a znemožnil tím její věcné projednání.

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že hovořil-li stěžovatel v rámci kasační stížnosti na některých místech o postupu Krajského soudu v Brně, jednalo se zjevně o chybu v psaní. V kontextu posuzované věci nebylo možné pochybovat o tom, že měl na mysli městský soud.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení Městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve

spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. listopadu 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu